

Чавдаря. Що думашъ, бе!

Игнатъ. Чуй! (хвърля ги подъ редъ на масата) звънтенето показва.

Гергина се хваща за глава и сѣда мълчеливо.

Чавдаря. Запали ми чергата, кучето!

— Но какво има?

= Дойде единъ; упои ме съ приказки и стана...

— Да не е единъ нисичъкъ, който иде отъ Анадола?

= Отъ где го знашъ?

— Той идва при мене. Окжпа ме въ обещания, но азъ го разбрахъ — и...

= Защо не ми каза, Игнате?

— Че той не се мърна вече!

Гергина (като вдига глава, разплакана). За туй той се потайваше и никъде не излизаше! Хайдукъ!

Чавдаря. Сега се досѣщамъ какъ ме заблуди. Той е ималъ тия истенскитѣ въ джебъ... Другитѣ сж били закопани отъ него и ме само мотаете. Всичко е знаелъ, а се прави, че нищо не знай... И азъ вѣрвамъ, че иманяръ не лъже... Даде ми истенски, колкото да ме увѣри. И ми пипна 25000 лв... Сега Игнате какъ да го заловимъ?

Игнатъ. Щомъ той е тъй хитъръ да те заблуди — сигорно не можешъ му намѣри дирята.

Гергина. (Разплакана) Иди, иди съобщи на кмета, на околийския, да пратятъ потера... Ще го заловятъ.

Чавдаря. А какво ще кажешъ Игнате?

Игнатъ. (Като клюмва глава). И ти му даде 25000 лв.!